

JOHANNES JACOBUS VAN DER LEEUW - BOGOVI V
IZGANSTVU

BOGOVI V IZGANSTVU

J. J. VAN DER LEEUW

teozofija v sloveniji

Johannes J. Van der Leeuw
BOGOVI V IZGNANSTVU

Naslov izvirnika: Gods in exile

Izvirnik izdal: The Theosophical Press, Chicago, 1926

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Nicholas Roerich - She who leads - © Nicholas Roerich Museum

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102203651

ISBN: 978-961-6561-43-3 (PDF)

BOGOVI V IZGNANSTVU

JOHANNES JACOBUS VAN DER LEEUW

Mojemu učitelju, Spoštovanemu C. W. Leadbeatru,
v hvaležnost za prejeto pomoč.

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Predgovor</i>	5
<i>1. Poglavlje - Drama duše v izgnanstvu</i>	6
<i>2. Poglavlje - Pot do Ega</i>	16
<i>3. Poglavlje - Svet Ega</i>	26
<i>4. Poglavlje - Moči Ega</i>	32
<i>5. Poglavlje - Povratek iz izgnanstva</i>	41
<i>Zaključek</i>	45

Predgovor

Pričujoče strani temeljijo na prebuditvi Ego-zavesti, ki sem jo izkusil pred kratkim. Ta je s seboj - čeprav se je zgodila v enem samem trenutku - prinesla znanje, ki sem ga lahko dojel šele po mnogih dneh in lahko opisal le na številnih straneh. - J. J. VAN DER LEEUW

1. Poglavje - Drama duše v izgnanstvu

Pot Okultizma se pogosto imenuje pot Žalosti. Vendar pa ni razloga za to, da bi jo morali imenovati Pot Žalosti, ne pa Pot Veselja; kajti isti dosežek, ki za našo nižjo naravo pomeni žalost, pomeni za naš višji Jaz veselje, tako da je le od prevzetega stališča odvisno, ali bo naša izkušnja vesela ali žalostna. Neposreden cilj na poti okultizma pa je prav izpolnitev združenosti teh dveh; tega, kar na splošno imenujemo naš nižji in naš višji Jaz. In to združenost dosežemo v prvi od velikih Inicijacij. Od trenutka individualizacije ni večjega dogodka v zgodovini človeške duše kot je Inicijacija. Ki pa je, kakor pravi že sama beseda, nov začetek, začetek novega življenja, zavestnega življenja v našem lastnem, resničnem Jaz-u ali Egu.

Prebuditev duše

Tako dolgo, dokler se človek v svojem romanju skozi materijo povsem istoeti s svojimi telesi, dokler v celoti sledi njihovemu nareku ter ob tem povsem pozablja na svojo resnično, božansko naravo, ne trpi, ampak na nek živalski način izkuša zadovoljstvo. Trpljenje se začne šele potem, ko začne duša v svoji zemeljski ječi znova oživljati svoj božanski dom, iz katerega je bila

izgnana in ko zavest njene resnične narave prebudi pravo ljubezen, lepoto in resnico. Mi smo priklenjeni na skalo materije kot Prometej, vendar pa se, dokler se ne zavemo, kaj resnično smo, sploh ne zavedamo, da smo ujetniki, izgnanci. Tudi človek, ki je bil v času svoje mladosti preganjan iz svoje rodne dežele in ki je mnoga leta preživel med tujci, se v bedah in nadlogah svojega izgnanstva le malo spominja, da je nekoč poznal drugačna okolja. Toda, ko nekega dne morda zasliši pesem, ki jo je poznal v svoji mladosti, se v mučnem trenutku spomni vsega, kar je izgubil, ter v bolečini spozna, da je v izgnanstvu, daleč od vsega, kar mu je bilo drago. Ob tem spominu se znova rodi koprnenje po njegovi rodni deželi, ki postane močnejše kot kdaj koli. In šele takrat se začneta trpljenje in boj; trpljenje zaradi spoznanja tega, kar je izgubil, in boj zaradi poskusa, da bi znova pridobil to, kar je nekoč imel.

In ko enkrat v toku človekove evolucije na podoben način pride do prebuditve duše, le-to s svojo oživitvijo ne prinese le veselja, ampak tudi trpljenje. Tako dolgo, dokler človek živi živalsko življenje svojih teles, pozna le tovrstno zadovoljstvo. Ob prebuditvi spomina na svojo resnično naravo in pogleda na svet, ki ji pripada, pa se rodi tisti dolgotrajen boj, v katerem se človek poskuša osvoboditi vpletenosti v svetove materije, ki jo je dosegel z istovetenjem s svojimi telesi. Do tega trenutka si svojih teles ni predstavljal kot omejitve, sedaj pa kar naenkrat ta zanj postanejo goreče Nessusovo oblačilo, ki se vse bolj, in bolj ko se skuša znebiti njihovega dotika, obešajo nanj. Odslej naprej prepoznava samega sebe kot dve osebi v eni. Začenja se zavedati višjega božanskega Jaz-a v notranjosti, ki ga stalno kliče nazaj v njegov božanski dom, in nižje živalske narave, svoje zavesti, ki je vezana na in pod nadvlado teles.

Moralni boj v človeku

V človekovem življenju ni večjega problema, nobene večje težave kot prav ta zavest o obstoju dveh bitij v enem. Tako je Sv. Pavel stokal v boju zakona

njegovih teles proti zakonu duha ter v stiski vzkliknil: “Ne delam namreč dobrega, kar hočem, ampak hudo delam, česar nočem. Če pa to delam, česar nočem, ne izvršujem tega več jaz, ampak greh, ki prebiva v meni. Čutim torej postavo, da mi je, ko hočem delati dobro, lažje to, kar je hudo. Veselim se namreč postave po notranjem človeku, vidim pa v svojih udih drugo postavo, ki nasprotuje postavi mojega duha in me zasušnjuje postavi greha, ki je v mojih udih. Jaz nesrečni človek, kdo me bo rešil telesa te smrti?” (Rimljanom, 7, 19-24.) Mogoče ni nikjer drugje ta boj v človeku bolj globoko opisan kot v Spovedih Sv. Avguština. On pravi: “K tebi me je pritegnila tvoja lastna Lepota; od tebe me je odtrgala moja lastna teža, ko sem se vrgel s stokom na te nižje stvari; in ta teža je bila navada mojega mesa” (7, 17). In nato nadalje pravi: “Vesolja tega mojega življenja, ki si zaslužijo obžalovanje, se borijo z mojimi žalostmi, ki se jih je treba veseliti; in na katero stran se bo nagnila zmaga, še ne vem” (10, 28). Goethe tudi izraža večno izkušnjo borečega se človeka, ko vzklika: “Dve duši, ojoj, živita v teh prslih mojih”. To je izkušnja vsakega aspiranta na Poti Okultizma ali celo katerega koli človeškega bitja, ki poskuša živeti plemenito, v skladu z nareki svojega višjega Jaz-a, pa ga pri tem ovirajo in motijo želje njegovega nižjega jaz-a. Ni človeškega življenja, ki bi bilo osvobojeno tega temeljnega boja. Ta več-glava Hydra se sooča z nami v brezštevilnih oblikah in življenje številnih kandidatov za Okultizem je tragedija prav zaradi tega notranjega boja, ki ne povzroča le silovito trpljenje in samo-zaničevanje, ampak tudi izčrpava telesa in življenjsko moč. Ali je v človekovem življenju še kaj težje prenesti kot to, da se nam v enem trenutku odpre pogled na vizijo duha, ki jo nato že v naslednjem trenutku z ravnanjem zanikamo? Takrat čutimo samo-zaničevanje, o katerem Shelley pravi, da je “za pitje bolj grenko kot kri”; obup, da nam bo vedno znova in znova spodletelo živeti tako kot naj bi. Kakor je ta človeška tragedija velika, pa je njen najbolj tragičen del ta, da je v veliki meri nepotrebna in posledica naše nevednosti; nevednosti v zvezi z delovanjem naše lastne zavesti.

Nevednost kot vzrok

Zadnja stvar, ki jo človek odkrije, je on sam. Nenavadna, pa vendar splošna resnica je, da bi se morala človekova žeja po znanju začeti s tem, kar je najbolj oddaljeno in končati s tem, kar je najbližje. Nebesa je preučeval že nerazviti človek, vendar pa začenja skrivnosti svoje lastne duše raziskovati šele sodobni človek.

Večina ljudi je sama sebi skrivnost. Mnogi se celo ne zavedajo obstoja te skrivnosti. Če bi povprečnega človeka povprašali, kaj on, živo človeško bitje, dejansko je; kaj se dogaja, ko čuti, misli in deluje; kakšen je vzrok za boj med dobrim in zlim, katerega se zaveda v svojih lastnih prsih, ne bi bil le nesposoben odgovoriti, ampak bi se mu zdela že vprašanja sama po sebi nenavadna in neobičajna. Pa vendar, kaj bi lahko bilo bolj nenavadno kot je to, da mora vsako človeško bitje prehajati skozi življenje in prenašati vse njegove nestalnosti, trpeti nadloge, ki so skupne vsem ljudem, se veseliti minljivih ugodij življenja, nositi njegovo stalno breme, ne da bi se kdaj koli vprašalo, zakaj? Če bi videli človeka, kako potuje, ob velikih nevšečnostih in številnih nadlogah, in če bi ta, ko bi ga povprašali, kam gre, odgovoril, da si tega vprašanja ni nikoli zastavil, bi takega človeka gotovo imeli za norega. Pa vendar gre v običajnem življenju pri večini ljudi za točno tak primer. Odpravijo se na popotovanje od rojstva do smrti, garajo na utrudljivi poti življenja in se nikoli ne vprašajo, zakaj. Če pa se, si vprašanje zastavijo na dokaj površen način, ne da bi jih resnično skrbelo, ali bodo odgovor našli ali ne.

Vendar pa za vsako dušo na njenem dolgem romanju nastopi čas, ko postane zanjo, razen če ve zakaj, življenje neznosno in ko razočarana nad obkrožujočim jo svetom, v katerem ni mogoče najti trajnega zadovoljstva, za trenutek ustavi svoj divji lov za utvarami, da bi se popolnoma izčrpana tiho in v samoti spočila. Takrat se znotraj duše rodi zavest o novem svetu; takrat nastopi trenutek, ko obrne svoj obraz stran od slepila okoliškega sveta in odkrije trajno stvarnost notranjega, sveta Jaz-a. Takrat in le takrat si zastavi

vprašanja o življenju. Vendar pa, kakor to pravi Emerson, duša nikoli ne odgovarja z besedami, ampak z iskano stvarjo samo.

Poznavanje naše resnične narave

Med obdobjem boja se v človeku izoblikujejo vprašanja o namenu življenja in lastnega bivanja, vendar pa odgovori, ko se pojavijo, na ta vprašanja ne odgovorijo, ampak jih izniči izkušanje same stvarnosti.

Tako odgovor na skrivnost človekovega lastnega bivanja ni neka intelektualna predstavitev človekovega ustroja, ampak prej zavest o lastnem notranjem Jaz-u, in posledično, odkritje njegovega sveta. Ko pa v tem svetu obravnavamo problem dvojnosti, ki jo izkušamo v vsakodnevnem življenju - višjega Jaz-a po eni strani in nižjega jaz-a po drugi - lahko odkrijemo čudovito resnico.

Človek je v bistvu božanski. Kot Božji sin pripada naravi svojega Očeta in si z Njim deli Božanskost. Človekov lasten in resničen dom je zato Božji svet; tam živimo, se gibljemo in bivamo "iz večnosti v večnost". V svojem lastnem svetu ima človekov Ego svoje lastne dejavnosti in živi življenje veselja in sijaja onstran vsakega zemeljskega pojmovanja. Vendar pa obstaja lekcija ali izkušnja, ki se je ne more naučiti v svojem lastnem svetu, ampak mora zaradi nje položiti svojo zavest v svetove zunanje manifestacije, v katerih obstaja mnogoterost in nasprotje "Jaz" - "ne-Jaz". Le tam lahko Ego - preko medija teles, sestavljenih iz materije teh zunanjih svetov - pridobi samo-zavestnost, to je, zavest o samem sebi kot ločenem posamezniku. Božanski svet, ki je Egov resnični dom, je dom, v katerem ne obstaja razlikovanje med Jaz in ne-Jaz, ampak v katerem si vsak del deli univerzalno zavest celote. To je razlog, zakaj v tistem svetu ni mogoče pridobiti posebne samo-uresničitve, ki jo potrebuje Ego. Le v trojnem vesolju zunanje manifestacije, v fizičnem, čustvenem in mentalnem svetu, najdemo dvojnost subjekt - objekt, ki je potrebna za pridobitev samo-zavestnosti. Ego se spusti v te zunanje svetove in prevzame telesa iz materije teh svetov, prav zaradi pridobitve

bitve znanja. In to spuščanje duše v svetove teme je tisto, ki ga najdemo simbolično opisanega v zgodbi o Genezi. Prvotni Raj ni - ne glede na velikost njegove lepote in skladnosti - stanje, ki lahko traja. Duša mora jesti z drevesa dobrega in zla, drevesa znanja, pa četudi za ceno Raja. Ko se duša začne zavedati želje po poznavanju svetov materije, se obleče v "plašče iz kože", v telesa iz materije, nakar mora živeti pod pogoji materialnega obstoja, "delati in odkrivati v bolečini". Konec tega dolgega izgnanstva je odrešitev ali prerojenje, ki se odvije takrat, ko duša znova pridobi poznavanje svoje lastne božanskosti in se v človekovem srcu rodi Krist. Takrat duša znova pridobi Raj, vendar sedaj pri polni samo-zavestnosti. Ego v svojem lastnem božanskem svetu pa sedaj obere sadove, ki jih je prinesel sestop duše v svetove materije.

Drama duše

Tako lahko na ponavljajoče se inkarnacije božanske duše v svetovih zunanje manifestacije gledamo kot na posebno dejavnost Ega, katere poseben namen je pridobivanje znanja, ki ga je mogoče pridobiti le na ta način. S tem polaganjem božanske zavesti v tri telesa, v fizično telo, telo čustev in telo misli, pa se odvija tragedija, resničen padec v materijo, ki je vzrok za vse nadaljnje trpljenje pri romanju duše. Kajti v procesu polaganja dela svoje zavesti v ta tri telesa, se ta del istoveti s telesi, v katera je bil položen. Ob tem istovetenju pa občuti samega sebe kot ta telesa, ki pa naj bi bila le njegovi služabniki. Ko inkarnirana zavest občuti samo sebe kot telesa, ne deli več vse-objemajoče zavesti božanskega Jaz-a, kateremu pripada, ampak izkuša ločenost teles in postaja entiteta, ki je ločena in različna od drugih bitij - osebnost. To je vsebina starodavne zgodbe o Narcisu, ki pripoveduje o tem, kako se je njegova podoba zrcalila na površini vode, on pa koprnel po tem, da bi objel to podobo, a so ga vode, v katerih se je zrcalila, pogoltnile vase. Tako tudi inkarnirano zavest pogoltne morje materije, pri čemer se z istovetenjem z ločenimi telesi izloči iz Jaz-a, katerega del je, tako da same sebe ne prepoznava več kot to, kar resnično je - Božji sin.

Nato se začenja dolgotrajna tragedija duše v izgnanstvu, ki se s pozabo lastne božanske dediščine poniža v nezavedno podreditev tem telesom, ki bi morala biti njeni voljni instrumenti. To pa je star gnostični mit o Sophiji, božanski duši, ki živi v izgnanstvu, med razbojniki in tatovi, ki jo zlorablajo in ponižujejo, dokler je ne odreši Krist in se povrne v svoj božanski dom.

Ali lahko obstajata večja tragedija in globlje ponižanje kot to, da se božanska duša, pripadnica najvišjega Plemstva, same Božanskosti, podredi ponižanju in prizadetosti zaradi obstoja, v katerem pozabi na svoj visok položaj in prenaša zasužnjenje materije? Včasih, ko vidimo najslabšo podobo človeštva, grdega v svojem sovraštvu, neskladnega v svoji odtujitvi od Narave, surovega in krutega ali neumnega in površnega, začutimo to tragedijo izgnanstva duše in se silno zavemo ponižanja, ki ga prenaša notranji nesmrtni Jaz.

Nujna sprememba drža

Naša zavest je, v prepričanju v svojo dvojnost, v prepričanju v obstoj notranjega višjega Jaz-a in zunanjega nižjega jaz-a, potopljena v nevednost. Mi nismo dvoje, ampak eno. Mi smo božanski Jaz in nič drugega. Njegov svet je naš svet, njegovo življenje je naše življenje. Ko položimo našo božansko zavest v telesa, v katerih naj bi pridobili določene izkušnje, začnemo samega sebe istovetiti s temi telesi in pozabimo na to, kaj resnično smo. Ujeta zavest, ki so jo zasužnjila ta tri telesa, pa nato sledi njihovim željam, mi pa jo imenujemo nižji jaz ali osebnost. Notranji glas, naš resnični glas, pa občutimo kot glas višjega Jaz-a. In med tema dvema, Egom in osebnostjo, se odvija naš boj in trpljenje, našo resnično križanje. Pa vendar je večina tega trpljenja posledica naše nevednosti, ki se konča takoj, ko spoznamo našo resnično naravo. To pa pomeni celovito spremembo drža. Že naše pojmovanje dvojnosti naše narave je napačno. Vedno govorimo o duši, duhu, višjem Jaz-u, Egu ali čemer koli drugemu, čemur pravimo naša višja narava, kot o nečem ali nekom zgoraj, medtem ko naj bi mi sami, nižja narava ali osebnost, živeli

nekje spodaj. In nato gledamo na naše napore, da bi dosegli tisto višje, kot na poskus pridobitve nečesa, kar naj bi nam bilo po svojem bistvu tuje in posledično težko dosegljivo. Tako pogosto govorimo o “strahovitem naporu”, ki je potreben za doseganje višjega Jaz-a. Drugič pa spet govorimo o navdihu ali znanju, duhovni moči ali ljubezni, ki naj bi prihajala k nam od tega višjega Jaz-a. V vseh teh primerih delamo temeljno napako, ker se istovetimo s tem, kar nismo, in ker pristopamo k celotnemu problemu s to držo. Prvi pogoj duhovnega uspeha je brez dvoma gotovost, da smo duh ali višji Jaz. Drugi pogoj, ki je enako pomemben in bistven kot prvi, pa je zaupanje v naše lastne moči kot moči Ega ter pogum, da jih svobodno uporabljamo. Namesto tega, da gledamo na našo običajno stanje zavesti kot na naravno in normalno in da gledamo navzgor proti Egu kot proti nekemu vzvišenemu bitju, ki ga je mogoče doseči le z nenehnim in strahovitim naporom, bi morali začeti gledati na naše običajno stanje zavesti kot na nenormalno in nenaravno ter na življenje duha kot na naše resnično življenje, od katerega se z nenehnim naporom odvrčamo.

Ločenost kot nenormalno stanje

Skoraj nikoli nam ne pride na misel, kolikšen stalen in ogromen napor je potreben za to, da ohranjamo utvaro o našima ločenima osebnostma. Ves dolgi dan moramo zagovarjati in braniti našo ljubljeno individualnost pred napadi drugih, se soočati z prezrtjem, omalovaževanjem, žalitvami ali kakršnim koli drugačnim zanikanjem priznanja, ki si ga po našem mnenju zasluži. Nato pa - ob vseh stvareh, ki si jih želimo za sebe - spet krepimo naše ločene osebnosti s pridobivanjem teh zaželenih predmetov.

Prav z istovetenjem našega resničnega duhovnega Jaz-a s prehodnimi telesi, preko katerih se Jaz manifestira, se poraja utvara o našem ločenem jaz-u. To je tako, kot če bi zavest resničnega Jaz-a ali Ega iztegnili navzdol v telesa, kjer bi se zapletla in nasukala na tak način, da bi oblikovala ločeno področje zavesti, ki bi bilo osredotočeno okoli teles, na katera se je vezalo. Vendar

pa to ni normalno stanje, ampak je po svojem bistvu in določno nenormalno in nenaravno. Če elastičen trak potegnemo do določenega mesta in ga tam zatakne za določen predmet, tudi ne moremo reči, da je to njegovo normalno in naravno stanje. Povezava ni normalna, kajti šele v trenutku, ko ga sprostimo, prevzame svojo naravno obliko in znova postane skladna celota. Na podoben način moramo ravnati z našo zavestjo in sprostiti njeno vezanost na telesa. Predati moramo le utvaro o ločenosti, ki jo tako nežno gojimo ves dolgi dan, pa bo podaljšek zavesti, ki oblikuje ločeno osebnost, naravno in samodejno valoval nazaj v večji Jaz, kar dejansko smo. Mi precej govorimo o naporu in trudu, ki nam je potreben, da bi dosegli duhovno zavest, ne posvečamo pa pozornosti trudu in naporu, ki nam je potreben za ohranjanje utvare o ločenosti. Res je, da se ga ne zavedamo, saj je za nas postal drugotna narava, s katero se branimo pred našimi razmerami in s katero pridobivamo to, kar si želimo, ter ohranjamo to, kar imamo. Prav zaradi tega ne zaznamo gromozanskega napora, ki je potreben za to samo-varovanje in povečevanje osebnosti. Vendar pa ta kljub temu obstaja.

Poskušajmo se torej z določnim naporom volje znebiti tega mogočnega praznoverja, ki nas ohranja priklenjene na svetove materije in nam onemogoča videti to, kar resnično smo; spoznajmo, zahtevajmo in ohranimo našo lastno božanskost. V tej zahtevi nikoli ne gre za ponos ali ločenost, kajti ključna nota tega sveta, v katerega vstopamo, našega resničnega sveta, je združenost. Taka stvar kot sta samoljubje ali ponos zaradi osebne veličine pa v tem ozračju ne moreta obstajati. Ponos je rastlina, ki lahko cveti le v težjih področjih svetov materije. V trenutku, ko vstopimo v naš resnični dom, morajo takšne stvari nujno prenehati obstajati.

Le s takšno osvoboditvijo naše zavesti iz suženjstva telesom, z uresničitvijo moči, ki jih imamo vsi mi kot božanski Jaz ali Ego, in končno, z zavračanjem, da bi se znova zapletli v mrežo materialnega obstoja, lahko dosežemo tisto, kar smo se namenili doseči: osvoboditev iz izčrpavajočega in ogorčnega boja med višjim in nižjim jaz-om, ki zastruplja življenje tako številnih aspirantov; umik nižjega v višjo Samo-Iniciacijo.

Delovanje, ne pa zgolj strinjanje

Nikakršne koristi ni od tega, če neko stvar zgolj preberemo, spoznamo, da je resnična in nekako od daleč ocenimo njeno primernost. Če naj bi nam koristila, mora postati več kot zgolj učenje, mora postati praksa. In tako bomo na naslednjih straneh poskušali narediti poizkus, ne zgolj spoznanja tega, da smo mi v naši resnični zavesti Ego, ampak tudi dejanske osvoboditve te zavesti iz omejitev, v katere je ujeta. Nato pa bomo poskušali na ta način osvobojeno zavest pripeljati v svet božanskega veselja in svobode, v katerega spada.

Dandanes je že puhla fraza, če rečemo, da potrebujemo dejanja, ne pa besede. Pa vendar je to globoka resnica, ki bi jo morali izpeljati v tisti vrsti predavanj in knjig, v katerih avtor ali predavatelj ne govori le stvari, ki naj bi jih njegovi poslušalci cenili ali pa ne, ampak predvsem stvari, s katerimi se njegovi bralci ali poslušalci na nek način odpravljajo na odpravo v kraljestva neznanega in pri katerih ne gre za to, da nekdo vodi, drugi pa mu sledijo, ampak se mora na pot odpraviti vsak sam. Zato bi morala biti naša predavanja, predavanja dejanj, naše knjige pa knjige dejanj, pri čemer bi morali tisti, ki berejo ali poslušajo, v svoji lastni zavesti izkusiti to, o čemer je govora. Poskušajmo torej tako napraviti tudi v našem poizkusu, da bi samega sebe spoznali kot tisto, kar resnično smo. Zato ne prebirajmo teh strani na nek neoseben način, kot da bi opazovali nek prizor izven nas, ampak s poizkusom, da bi se poistovetili z rečenim in da bi v naši lastni zavesti opravili to, o čemer na teh straneh prebiramo.

2. Poglavje - Pot do Ega

Začnite torej z razmišljanjem o vas samih in opazujte, kaj ob tem prihaja v vaš um. Odkrili boste, da si samega sebe naravno predstavljate tako kot izgledate fizično, kot se vidite v ogledalu, z znanim obrazom in imenom, ki ga imate sedaj. To je prva utvara, ki jo morate nadvladati, kajti tako dolgo, dokler si samega sebe predstavljamo kot fizično telo, se še naprej istovetimo s tem telesom, kar je točno to, kar ne bi smeli početi. Če se istovetimo s fizičnim telesom ali njegovim subtilnejšim dvojnikom, eteričnim telesom, se podrejamu njunim željam in njunim pogojem obstoja. Posledično se naše telo odziva na vsako spremembo okoliščin, katerim je podvrženo, tako da sledi svoji lastni poti, namesto naši. Rezultat je slabost in slabo zdravje ter določena okornost ali topost v telesu, ki ga onespoablja za odziv na notranji Jaz.

Sprememba v fizičnem telesu

Ko presežemo utvaro, da smo telo, in ko ga imamo točno za to, kar je, za našega služabnika ali instrument v fizičnem svetu, se vse to spremeni. Nekako moramo spremeniti polarnost celotnega odnosa. Namesto, da bi nas

preko fizičnega telesa, s katerim smo se istovetili, nadvladoval fizični svet, moramo mi nadzirati fizični svet preko fizičnega telesa, ki smo si ga podredili. Jedro gravitacije moramo prenesti iz fizičnega telesa v našo zavest in nekako občutiti umik jedra naše zavesti ter občutiti, kako se nahajamo v ozadju in delujemo skozi fizično telo, ne pa kot eno z njim. Rezultat, ki ga prinese ta sprememba drže v odnosu do fizičnega telesa, je globok. Če železnim opilkom približamo magnet, se ti nakopičijo okoli skupnega jedra in razporedijo vzdolž silnic ustvarjenega magnetnega polja. Tako se tudi delci eteričnega in fizičnega telesa podredijo nadzornemu vplivu notranje volje, namesto da bi se kaotično in brezciljno podrejali vsakemu slučajnemu zunanjemu vplivu. To moramo občutiti, občutiti moramo spremembo, ki jo je prinesla naša odločitev, da mi nismo telo, ampak da telo pripada nam. Občutiti moramo, da je odslej bolj notranja kot pa zunanja življenjska moč tista, ki z energijo hrani in napolnjuje eterično in fizično telo. Celovito spremembo moramo izkusiti in občutiti, ne pa da o njej zgolj razmišljamo in razpravljamo. Občutiti moramo, da naše fizično telo vibrira in se odziva na notranjo zavest, da se raje podreja njenim zakonom in pogojem kot pa tistim obkrožujočega fizičnega sveta.

To držo moramo ohraniti v vsem, kar počnemo v našem vsakodnevem življenju. Ves čas moramo občutiti, da zavestno delujemo skozi fizično telo in da to ne deluje samo od sebe. Da bi to lahko postalo popoln instrument, moramo vzpostaviti rednost navad prehranjevanja, spanja in vadbe. Če ne urimo vsakodnevno mišic našega fizičnega telesa s fizičnimi vajami, ne moremo pričakovati, da bo naše telo prožno in odzivno, od česar je naše fizično zdravje odvisno veliko bolj kot to prepoznavamo v praksi. Na podoben način moramo urediti tudi naše prehranjevanje, saj le tako lahko postane fizično telo budno in odzivno. Namesto, da bi jedli katero koli hrano na kakršen koli način, moramo jesti le tiste oblike hrane, ki bodo iz telesa ustvarile bolj čist, močan in prefinjen instrument za našo rabo. In medtem, ko se hranimo, se moramo zavedati, kaj počnemo, da v telo od zunaj vgrajujemo hranila. Tudi to je nekaj, kar moramo početi in izkušati,

ne pa k temu pristopati zgolj intelektualno. Imeti moramo občutek, da jemo zavestno in da zalogaje zavestno vgrajujemo v telesno tkivo. Tisti kristjani, ki pripadajo cerkvi, ki prepoznava vrednost Zakramentov, poznajo pomen Obhajila, pa tudi poseben način, na katerega je potrebno zaužiti posvečene prvine. Prav na tak način bi morali zaužiti vso hrano, kajti vsa materija je posvečena s prisotnostjo Krista. Njegovo Življenje je v vseh stvareh, pa čeprav se v posvečeni Hostiji in Vinu ta Prisotnost objavlja v vsej svoji polnosti.

Na ta in na mnoge druge načine lahko pripomoremo do spremembe v eteričnem in fizičnem telesu, kar so Hermetični filozofi tako dobro poznali kot prerojenje telesa, s čemer so iz njega naredili popoln instrument za notranji Jaz. To je zelo stvarna sprememba, ki, ko jo dosežemo, za vedno prekine nadvlado fizičnega telesa nad našo zavestjo in iz njega naredi dobro uglašen instrument za našo rabo.

Sprememba v astralnem telesu

Sedaj umaknite jedro zavesti iz fizičnega telesa, kar je proces, ki se, ko spremenimo našo držo do telesa, odvija naravno. Seveda ne umaknemo zavesti v celoti, kajti potem bi zaspali ali vstopili v trans, vendar pa zavesti ne ohranjamo več v telesu, ampak na višjem nivoju, od koder delujemo skozi telo, kar pa je povsem druga stvar.

Ko smo to naredili, moramo izvesti isto spremembo, ki smo jo naredili v zvezi z našim fizičnim telesom, tudi v zvezi z našim čustvenim ali astralnim telesom. Zopet naletimo na isto težavo. Mi praviloma dovoljujemo našim čustvenim telesom, da pripadajo čustvenemu svetu, dovoljujemo, da jih določa ta svet, da se želje in čustva v čustvenem telesu oblikujejo pod vplivom od zunaj. Seveda tega ne vemo vedno; nismo se še naučili razlikovati med “Jaz” in “ne-Jaz” v zvezi s tem, kar imenujemo “notranji” svetovi, v zvezi s svetom čustev in svetom misli. Zato posledično čutimo, kako se čustva in misli “vzdigujejo v nas”, medtem ko dejansko prihajajo k nam od zunaj ali pa so vsaj vzpodbujene od zunaj. Če ta rezultat opazujemo jas-

novidno, vidimo, da astralno telo kaže različne barvne zaplate, ki so po njem razporejene neurejeno in ki se pod zunanjimi vplivi hitro spreminjajo. Vse to moramo spremeniti. Moramo videti naše čustveno telo in ga prepoznati kot naš vehikel v astralnem svetu. Moramo omogočiti Egu, da ga čvrsto zgrabi in v njem izvede isto spremembo, ki smo jo izvedli v fizičnem telesu. Čustveno telo moramo oživiti od znotraj in skozenj poslati čustva, za katera se odločimo sami.

Poskušajte občutiti to spremembo v samem sebi. Poskušajte občutiti, kako se vaše astralno telo čisti vseh tistih nepomembnih želja in čustev, ki so tako nadležne, in določite, katera čustva boste vi, božanski Jaz, spustili v to vaše čustveno telo. Občutite ta čustva in jim dopustite, da zavestno žarčijo navzven. Predvsem občutite ljubezen; ne ljubezen, ki si želi posedovati, ampak ljubezen, ki gre navzven svobodno k vsem bitjem in vsem stvarim. Nato občutite predanost - predanost do Mojstra, predanost do velikega dela, predanost do najvišjega - in preplavite vaše astralno telo s to predanostjo. Nadalje občutite sočutje do vseh, ki trpijo; občutite, da se vaše srce širi navzven v sočutju do vsakogar, ki na tem širnem svetu trpi. In na koncu občutite duhovno stremljenje; občutite, kako silovito stremite po višjih stvareh, občutite to resnično duhovnost, kako žarči skozi vaše čustveno telo. Ko na ta način vi, Jaz, določite, kakšna čutenja boste imeli in ko ta višja čustva zavestno pošljete skozi vaše astralno telo, to dejansko postane neka povsem druga stvar. Namesto, da bi izražalo nakopičena, nejasna čustva, ki se nenehno spreminjajo, postane žareče telo, ki vztrajno pošilja navzven čustva, ki ste jih izbrali in ritmično drhti pod vplivom notranje vzpodbude. Tudi za jasnovidni vid postane to telo povsem drugačno; namesto da bi še naprej kazalo nejasne zaplate barv, sedaj kaže nekaj jasno določenih čustev, ki so razporejena koncentrično in ki vztrajno žarčijo navzven iz središča astralnega telesa. Tako v njem izpeljemo isto spremembo, o kateri smo govorili v zvezi s fizičnim telesom.

Tudi tu lahko spremembo primerjamo z gmoto železnih opilkov pod vplivom magnetnega polja. Sedaj v astralnem telesu obstoja osrednja vla-

dajoča, osvajajoča Volja, ki ga oživlja in določa od znotraj. Sedaj je postalo naš služabnik, v katerem zunanja razburjenja, čustva ali skušnjave ne morejo prebuditi nobenega nezaželenega čustva ali želje. Astralno telo ni več zgolj del ali parcela astralnega sveta okoli njega, ampak se je oddelilo od preostalega astralnega sveta in se uskladilo z notranjim Jaz-om.

Z izpeljavo te spremembe v astralnem telesu smo naredili še en korak proti preseganju te dvojnosti med višjim in nižjim jaz-om, ki nam je povzročala toliko težav v preteklosti in bila posledica naše nevednosti, ko smo dopuščali, da je bil del naše zavesti pod nadvlado teles. Ko smo astralno telo podredili notranjemu jaz-u, smo iz njega zopet umaknili jedro zavesti, nekako odpletli zavest iz telesa, v katerega je vpletena in jo popeljali še za korak bližje k svetu, kateremu pripada, s čemer je od znotraj oživljeno telo postalo naš služabnik.

Sprememba v mentalnem telesu

Sedaj moramo obravnavati telo misli in tudi v njem izpeljati to spremembo. Na nek način je sprememba v mentalnem telesu najbolj bistvena od vseh, kajti v tem miselnem telesu počiva stvarna nevarnost, pa četudi se te ne zavedamo.

Mi nikoli ne delujemo, ne govorimo, če prej ne razmišljamo, če si prej ne ustvarimo podobo o tem, kaj naj bi naredili, če si dejanja prej ne “predstavljamo”. Tega se ne zavedamo; delovanja uma so tako hitra, naša zavest pa za nas tako nepoznano področje, da stvari, ki se v njej odvijajo, ne poznamo. Toda, ko dvignemo našo roko, si ta gib najprej zamislimo, si o njem ustvarimo podobo, ki se nato, ker je ustvarjalna, uresniči v dejanju. Naše mišljenje je manifestacija Svetega Duha, Boga Ustvarjalca, in tista najvišja ustvarjalna Energija, ki se manifestira v naši moči mišljenja in ki iz njega ustvari dvorezen meč, ki nam postaja, če ne poznamo njegove moči, vse bolj nevaren. Ko mislimo, v mentalnem telesu ustvarjamo podobo, ustvarjamo določno stvar in jo polnimo z božansko ustvarjalno Energijo, ki se

mora sprožiti v dejanje. Včasih je za to, da dosežemo zadosten naboj ustvarjalne energije, ki je potrebna za izpeljavo dejanja, potrebno večje število ponovljenih misli. S pogostim ponavljanjem pa misli zasnujejo navado ali vzorec, tako da pogostokrat nimamo moči, da bi se uprli stvari, ki smo jo sami ustvarili.

Vse to ne bi bilo škodljivo, če bi določali naše miselne-podobe od znotraj, če bi mi, božanski Jaz, ustvarjali podobe pri polni zavesti. Nevarnost, strahšanska nevarnost, ki preti našemu celotnemu življenju, počiva v dejstvu, da dopuščamo, da se ustvarjanje miselnih-podob spodbudi od zunaj, da vzpodbude iz zunanjega sveta v mentalno telo priključijo podobe, ki jih ustvarjalna mentalna materija spreminja v miselne-oblike, nabite z energijo, ki se bo nujno skušala sprožiti in jih s tem udejaniti. V tej neobvladani dejavnosti mentalnega telesa počiva vir praktično celotnega našega notranjega boja in duhovnih težav. To je nevednost, ki dovoljuje nedisciplinirano delovanje telesa, ki bi ga morali uporabljati mi, ne pa da ono uporablja nas. Ko na tak način dovoljujemo našim mentalnim telesom, da jih zunanost vzpodbuja k ustvarjanju podob, smo izgubljeni in začena se naš boj.

Nevarnost nedisciplinirane domišljije

Obravnavajmo primer človeka, ki hrepeni po pijači. On pozna bedo, ki jo povzroča njegova slabost, ve, kako zapravlja svojo plačo in strada svojo družino, tako da v svojih razumnih trenutkih sprejema odločitve, da bo pitje opustil. Ko pa gre na ulici mimo lokala, kjer lahko dobi pijačo, vidi ljudi, ki vstopajo in izstopajo ter morda celo vonja pijačo. Do tistega trenutka je bil varen pred skušnjavo, varen pred bojem; toda kaj se zgodi sedaj? V tistem kratkem delčku sekunde si domišlja, kako pije; ustvari miselno-podobo in za trenutek zaživi in deluje v tej miselni-podobu samega sebe, ki uživa v pitju. Začuti, kako zadovoljuje svoje hrepenenje, vendar pa ga dejansko le povečuje in ustvarja skoraj neizogibno bodoče dejanje. Potem, ko je že ustvaril podobo, zapozneno priključijo svojo voljo in pravi: "Jaz si ne želim

narediti te stvari.” Vendar pa je sedaj že prepozno, boj je sedaj praktično jalov. Potem, ko se enkrat ustvari miselna-podoba, običajno sledi uresničitve v dejanju. Seveda včasih podoba ni dovolj močna in človek jo uspe potlačiti. Toda celo takrat obstaja boj in izčrpavanje teles ter kot rezultat trpljenje. Boljši način je, če preprečimo oblikovanje ustvarjalne miselne-podobe, da posredujemo, dokler je posredovanje še učinkovito.

Ta nedisciplinirana domišljija povzroča več trpljenja kot si mislimo. Vse brezštevne prilike, na katere naletimo v življenjih tako številnih ljudi, ki jim ne uspeva nadzirati svojih nižjih strasti, še posebej spolnih želja, so rezultat nedisciplinirane domišljije, ne pa slabotne volje. Mogoče obstaja močna želja, vendar pa je ustvarjalna misel tista, ki pripelje do dejanja. Večina ljudi se ne meni za svoje fantazije in sanjarjenja ter misli in so prepričani, da so le-te neškodljive, ker niso oprijemljive ali vidne za običajno oko. Dejansko pa so prva in edina nevarnost. Kajti za človeka z močno spolno željo ni nevarnosti, dokler le gleda ali razmišlja o predmetu svoje želje in ne začne fantazirati o potešitvi svojega koprnenja. Nevarnost se začne šele potem, ko si ustvari podobo, kako zadovoljuje svoje želje in ko si dovoli, da njegove želje okrepijo podobo, ki jo je ustvaril. Človeka lahko obdajajo predmeti želje, pa vseeno ne bo izkušal nobene težave ali boja, če mu bo le uspelo preprečiti delovanje domišljije, svoje ustvarjalne miselne-moči, če se ne bo odzval na predmete, ki jih vidi. Mi se ponavadi ne zavedamo dovolj, da v predmetih želje ni nikakršne moči, če si na njih ne dovolimo odziva, če se ne vdamo našim ustvarjalnim fantazijam. Ko pa to enkrat storimo, bo gotovo sledil boj. Nato priključimo to, kar mislimo, da je naša volja in poskušamo z divjim odporom zbežati pred rezultati naše lastne domišljije. Le redki ljudje so se že naučili, da je nestrpen ali divji odpor, ki ga je navdihnil strah, nekaj povsem drugega kot volja.

Uporaba volje

Ko je M. Coué v svoji znameniti predstavitvi moči domišljije ali ustvarjalne moči mišljenja rekel, da v vojni med voljo in domišljijo vedno zmaga domišljija, je imel povsem prav, dokler pod voljo razumemo le tisti divji in nestrpen odpor, ki je za večino ljudi nadomestek za voljo. Ko pri učenju vožnje kolesa zagledamo na naši poti osamljeno drevo in se namerimo na to edino oviro, ki nam bo gotovo prinesla nesrečo, je ta napaka posledica nenadzorovane domišljije. Dovolimo si razmišljati, da se bomo zaleteli v drevo, ustvarimo si miselno-podobo, kako se nam to dogaja in jo nato še okrepimo s čustvom, ki je v tem primeru strah. Nato se ji začnemo upirati, vendar pa ne bi smeli ta nestrpen in divji odpor imenovati "volja". Ta odpor gotovo še okrepi domišljijo in celo pomaga, da pride do dogodka, ki se mu poskušamo izogniti. Če pa bi uporabili resnično voljo, potem domišljiji sploh ne bi dovolili odziva na drevo. Ko bi opazili drevo in mirno zabeležili njegov obstoj, mu dejansko ne bi dovolili, da vpliva na našo zavest, ampak bi, nasprotno, našo domišljijo še naprej zaposlovali s sliko prazne in odprte poti, ki jo želimo prevoziti. Drevo v takem primeru za nas sploh ne bi obstajalo, tako da bi pred sabo videli le odprto pot.

Obstaja stara zgodba o treh lokostrelcih, ki so tekmovali, kdo bo prej ustrelil ptico na oddaljenem drevesu. Prvi je videl drevo, a zgrešil ptico, drugi je videl ptico, a jo zgolj oplazil, tretji pa ni, ko je cilj al na ptico (ki je morala biti neka zelo mirna ptica), videl ne drevesa ne ptice, ampak le njeno oko ter jo zato uspel zadeti. To je moč dejanske volje, moč videti le tisti predmet, ki si ga želimo doseči in nič drugega. Če bi pijanec uporabil svojo resnično voljo, bi videl le svoj namen, da se odpravi po ulici do svojega dejanskega cilja, tako da bi lahko šel mimo gostilne brez kakršnega koli boja ali skušnjave. Le z močjo resnične volje lahko ohranimo domišljijo osredotočeno na cilj, ki smo se ga odločili doseči. Posebna funkcija volje ni ta, da bi nam pomagala opraviti stvari ali pa se boriti proti stvarem, ampak da ohranja v zavesti en sam namen in da izključi vse ostale.

Mentalno telo, življenjsko pomembno mesto

Tako moramo v mentalno telo zagostiti klin; moramo se upreti, da bi se v mentalnem telesu brez posledic oblikovala kakršna koli podoba, razen če se zanjo odloči notranji Jaz. Očistite mentalno telo vseh miselnih-oblik, vseh podob, vsega prateža, ki ni pomemben. Nato naredite z njim isto kot smo naredili z ostalimi telesi, spremenite polarnost, da se bodo njegovi delci odzivali in podrejali le notranji zavesti in ne več zunanjemu svetu. Tudi tu je sprememba za jasnovidni vid takoj očitna. Celotno mentalno telo se sveti v svetlobi notranjega Jaz-a, postalo je žareče telo, uglaseno z našo resnično zavestjo.

Toda celo to ni dovolj. S tem lahko preprečimo, da bi nam mentalno telo škodilo in predstavljalo oviro na naši poti, a nič več. Iz ustvarjalne moči mišljenja moramo ustvariti določno moč za dobro. Ne zgolj to, da ji preprečimo, da bi nam škodovala, ampak jo moramo uporabiti v našo pomoč. To pomeni, da moramo ustvariti in z našimi čustvi okrepiti tiste miselne-podobe, ki bi jih radi uresničili v našem vsakodnevnem življenju. Cilj naše evolucije je popolnost, ne zaradi sebičnega namena lastne popolnosti, ampak zato, da bi lahko nekoliko olajšali breme sveta. Namesto, da si sami sebe predstavljamo - kar se nam pogosto dogaja nezavedno in nenamerno - da smo in počnemo to, kar si dejansko ne želimo, si moramo predstavljati samega sebe kot popolnega človeka, takšnega, kakršen naj bi bili in bomo nekega dne tudi postali. Z vso ustvarjalno močjo mišljenja, ki jo imate, si predstavljajte samega sebe kot božanskega v ljubezni, božanskega v volji, božanskega v mišljenju, besedah in dejanjih. S to podobo napolnite svoje celotno mentalno telo in jo okrepite s čustvi veselja in ljubezni, posvečenja in stremljenja. Tudi ta podoba se bo udejanila, kajti zanjo velja isti zakon kot za nezaželene fantazije, ki nam povzročajo toliko težav. Vendar pa smo sedaj uporabili to moč domišljije zavestno, tako da nismo več njeni sužnji, tako da sedaj mi uporabljamo njo, ne pa ona nas. Ista moč, ki je bila naš sovražnik, je sedaj postala naš prijatelj.

Za različne načine tvorne, namesto uničevalne rabe ustvarjalne moči domišljije ni nikakršne omejitve. Ko naše mentalno telo postane naš služabnik in voljni instrument, lahko to neomejeno moč uporabljamo, ne le pri našem ravnanju in vsakodnevnih opravilih, ampak tudi pri delu, ki ga opravljamo, in pri načinu, na katerega se rekreiramo.

Sedaj umaknite jedro zavesti tudi iz mentalnega telesa in ohranite njegovo odzivnost na notranji Jaz, tako kot ste to naredili s fizičnim in astralnim telesom. Sedaj lahko uporabljamo ta tri telesa v treh svetovih utvare kot naše služabnike. So trije konji, ki vlečejo našo kočijo v nižjih svetovih. Jaz pa je božanski kočijaž, ki konjem ne dovoljuje več, da bi vlekli vsak na svojo stran, ampak jih usmerja na izbrano pot. On je umaknil zavest iz vezanosti na tri telesa ter jo zopet pritegnil v svet, kateremu resnično pripada. In od tam lahko sedaj uporablja ta telesa kot voljne služabnike.

3. Poglavlje - Svet Ega

Ko se zavest osvobodi treh teles, v katera je bila ujeta, se naravno združi z Jaz-om, kar dejansko je.

Poskušajte pripeljati zavest nazaj v ego, še več, poskušajte spoznati, vedeti, brez sence dvoma, da ste vi ta Ego, božanska duša, ki je bila v izgnanstvu. Pripeljite jo nazaj v svet, kateremu pripada. Vstopite v svet, ki je resnično vaš svet. In v tem istem trenutku boste samega sebe prepoznali kot notranji božanski Jaz, kot eno z božanskostjo v vseh stvareh. Odslej ne sme več obstajati nikakršen dvom o tem, kaj smo, višji ali nižji jaz. Ne sme več obstajati noben boj med dvema nasprotnima poloma naše narave; nista več dva. Ujeta in izgnana zavest se je povrnila nazaj v starševsko zavest, od katere se je oddaljila. Človek je zopet eno, notranji božanski Jaz, ki zavestno uporablja tri telesa kot svoje instrumente, ne da bi bil na njih vezan.

Ne pripeljite zavest nazaj v Ego zgolj v mislih, ne vzpostavite zgolj intelektualno strinjanje s tem, da ste Ego, ampak to tudi dejansko storite. Bodite Ego in živite v svojem lastnem svetu. Če ste uspeli razplesti zavest iz teles, potem ne boste imeli nobenih težav, da bi zavest pripeljali nazaj v Ego, kajti je zavest Ega, svet Ega pa naš resnični dom.

Ko na ta način znova vstopimo v svet, iz katerega smo bili tako dolgo izgnani, je naša prva izkušnja neustavljiv občutek svobode in veselja. Ob izpustitvi človeka, ki je bil dolga leta zaprt v ječi, v katero niso prodrli sončni žarki, zunanja svetloba skoraj oslepi. In tako se zgodi tudi nam, ko nas po dolgem izgnanstvu ob vstopu v naš lastni svet preplavita svetloba in osvobojenost iz omejitev, ki so nas zadrževale. V tem svetu je vse resnično svetloba in veselje. Ego v svojem lastnem svetu živi življenje tako neprimerljive blaženosti in lepote, da ne moremo nikoli več, pa četudi bi ju videli le enkrat, znova postati žrtev sveta utvare. Vemo, kdo smo, videli smo se v svoji lastni božanski lepoti, v svetu, ki je naš dom. In nobena moč na tej zemlji nas ne more nikoli več zapeljati v prepričanje, da smo telesa. Razbit je urok, ki nas je zadrževal. In sedaj smo prvič spoznali mir in odsotnost boja.

Ko dosežemo ta svet Ega, je naravnost čudovito, kako naenkrat postane vse preprosto, kako naravno sedaj postane narediti pravo stvar. Naše prejšnje življenje se zdi polno zapletov, po svojih problemih pa skoraj nedojemljivo. Ko si enkrat drznemo prepoznati samega sebe kot to, kar resnično smo, izgineta ves boj in napor, življenje pa postane preprosto in naravno ter skladno valuje naprej.

Življenje Ega

Ko se enkrat prepoznamo kot Ego, je ena izmed stvari, ki nas najbolj preseneti, ta, da v našem lastnem svetu živimo neko lastno življenje, ki je onstran in nad tem, kar imenujemo življenje tu spodaj. Celotisti, ki priznavajo, da je naše zemeljsko življenje le začasna manifestacija notranjega božanskega Jaz-a, pogosto delajo napako, da gledajo na to začasno manifestacijo kot tisto, ki je za božanski Jaz vzvišeno pomembna in ki vsrka ves njegov interes. Stvarnost je zelo drugačna. Jaz, kar resnično smo, ima svoje lastno življenje, v katerem podrejena dejavnost, ki jo imenujemo življenje na zemlji, nikakor nima takega pomena, kakršnega bi mu ga radi pripisali. Ko se zavedamo samega sebe kot Ego, se sočasno zavedamo tudi dejavnosti, v

katere smo kot Ego vključeni. Seveda je zelo težko, če že ne nemogoče, podati kakršno koli predstavo o teh dejavnostih. V naši budni zavesti poznamo le stvari tega fizičnega sveta. In če ne moremo stvari opisati z izrazi in stvarnostmi tega spodnjega sveta, potem za nas nimajo nikakršnega pomena.

V svojem lastnem svetu je Ego neprestano vključen v veliko delo ustvarjanja. V družbi z angelskimi množicami in drugimi veliki bitji pomaga pri delu ustvarjanja sveta, ki podpira to vesolje. Delo Boga je ustvarjanje; in Ego, ki je božanski, je vključen v isto božansko ustvarjalno dejavnost. Le umetnost lahko spregovori o tem resničnem delu božanskega človeka. Zato se moramo napotiti k pesnikom in glasbenikom, če želimo razumeti, kakšno delo opravljamo kot Ego. Tako lahko nekaj o delu našega resničnega Jaz-a začutimo v pesnitvi *Prometheus Unbound* (Nevezani Prometej), v kateri "Chorus of Spirits and Hours" (Zbor duhov in ur) prepeva:

Nato spletite tkanino mistične mere;
iz globin neba in z meja zemlje,
pridite, urni Duhovi moči in ugodja,
napolnite ples in glasbo z veseljem,
ko valovi tisočih tokov drvijo
v ocean sijaja in skladja!

In nekoliko kasneje, ko "Chorus of Spirits" (Zbor Duhov) prepeva:

In naše petje bo gradilo
v praznini ohlapnega polja
svet za rabo Duhovom Modrosti.

Prepevanje, glasba, zvok, so svetovi, ki najbolje predstavijo idejo o delu Ega v njegovem lastnem svetu. Pa vendar v tem svetu seveda ni nič takega, kar bi bilo podobno temu, kar kot zvok poznamo tu spodaj. Celotno delo se v človeka vtisne kot velika simfonija, katere note in akordi so živa bitja, ki prepevajo pesem, ki je njihova lastna narava in ki se ustvarja z njihovo močjo. Nadalje jo lahko opišemo kot tkanje tkanine svetlobe, v kateri so bitja kot žareče točke, povezane z žarki svetlobe. Toda nič ne more podati podobe

čistega veselja, popolne blaženosti, ki prepaja svet Ega in občutka potapljanja v svetlobo in “nepredstavlljivo lepoto”. V Stari Zavezi je stavek, ki pravi, da so, ko je bil ustvarjen svet, “Božji Sinovi vzdikali od veselja”. V tem izrazu je nekaj, kar nas spominja na Ego, resničnega Božjega sina, v njegovem lastnem svetu, polnem veselja.

Celotno delo je kot mogočen obred, ceremonialna himna ustvarjanja, ki ohranja svetove. To, kar poznamo kot obred tu na zemlji, je le senca tistega resničnega in večjega obreda, ki ga vsi tako dobro poznamo v našem resničnem svetu. To je vzrok, zakaj nas obredi velikih Religij Sveta in Prostožidarstva spominjajo na deželo, ki ji pripadamo. V njih lahko slišimo slabotne odmeve in nepopolne melodije pesmi, ki jo neprestano prepevamo v svetu Ega.

Naše življenje na zemlji

Ko v tem stanju Ego-jeve zavesti razmišljamo o našem življenju na zemlji, o življenju, ki se nam v naši običajni budni zavesti zdi tako nadvse pomembno, se nam to kaže kot nestvarno, skoraj kot sen in gotovo ne tako pomembno kot mu to na splošno pripisujemo. Kot Ego-ji gledamo nanj v svetlobi naloge, ki jo je potrebno opraviti, lekcije, ki se jo je potrebno naučiti in ki bi jo morda lahko izrazili kot “samo-uresničitev”. Le v teh gostejših svetovih obstaja dovolj odpora in ločenosti, da se lahko razvije občutek individualnosti in zavesti o “Jaz”, ki ga je potem potrebno pripeljati nazaj v večjo združenost.

Ko vidimo naše življenje iz sveta Ega, pridobimo večjo ravnodušnost v obstoju, ki ga moramo živeti na zemlji, kajti globoka resnica je, da ni v njem nič tako pomembno in da večina stvari sploh ne pomeni nič. Ko enkrat prepoznamo sami sebe v polni slavi Ega, se nam zdi življenje tu spodaj kot podrejena dejavnost, ki ji namenjamo le malo naše zavesti, le malo naše pozornosti, tako kot državnik, ki ob mogočnem delu, ki ga mora opraviti,

namenja le malo pozornosti neki drobnim osebnostnim dejavnostim, ki ga pritegne.

Lepota Ega

V svetu Ega ni oblik ali barv, kakršne poznamo tu, vendar pa vseeno obstoja to, kar bi lahko tolmačili z izrazoma barva in oblika. Zato lahko govorimo o pojavnosti Ega, pa čeprav se ne pojavlja na način, na kakršnega se pojavljajo predmeti v svetu pojavov. Zato ne smemo napačno razumeti tega, ko pravimo, da se Ego pojavlja v veličastni človeški obliki in da nato v tej obliki vidimo samega sebe takšnega kot dejansko smo. Človeška oblika, v kateri se vidimo, sočasno predstavlja naš dejanski tip ali duh, naše poslanstvo v velikem Delu. Tako se je nek meni znan Ego pojavil kot žareč mladenič, podoben grškemu Apolonu, izklesanim iz svetlikajočega se marmorja, pa vendar nematerialen in z navdihom kot svojo ključno noto. Nek drug Ego je bil po pojavi podoben kipu Demetre v British Museumu. Dostojanstvena, spokojna in miroljubna postava, ki se je nekako valila nad svetom, ki ga je pomagala vzgajati in varovati. Tako ima vsak Ego svojo lastno, žarečo lepo pojavnost, ki izraža njegovo poslanstvo ali duha.

Potem, ko smo pripeljali našo zavest nazaj v svet Ega in se prepoznali kot taki, moramo poskušati spoznati, kakšni smo v tem svetu in razmišljati o sebi le na ta način. Ko smo enkrat videli, kakšni dejansko smo, si ne smemo nikoli več dovoliti, da bi o sebi razmišljali kot o podobi, ki jo vidimo v ogledalu. Enkrat, ko smo spoznali, da smo notranji božanski Jaz, si ne smemo nikoli, niti za trenutek, dovoliti, da bi zdrsnili nazaj v staro utvaro, da smo fizično telo, z božanskim Jaz-om nekje zgoraj. Naš položaj je sedaj obraten. Ko govorimo o samem sebi, govorimo o žarečem Bitju, kar dejansko smo, ne pa o telesih, preko katerih se trenutno manifestira del naše zavesti.

Ohranjanje zavesti Ega

Ker imamo za seboj cela obdobja evolucije, v katerih smo z zadovoljstvom prenašali izgnanstvo v temo zunanjega sveta, vedno obstaja težnja, celo še potem, ko smo se za kratek čas spoznali kot Ego, da bi zdrsnili nazaj v stare, navajene načine istovetenja s telesi.

To je naša pogosta napaka. Potem, ko smo med meditacijo ali neko ceremonijo za trenutek izkusili veliko duhovno povzdignjenje, se usedemo in si rečemo: "Dobro, to je bilo zelo lepo; žal mi je, da se je končalo". Ne delajte te napake. Potem, ko ste izkusili nekaj velikega, ko ste se spoznali kot božanski Jaz, si recite: "To je zelo lepo in tako bo ostalo tudi naprej". To je velika razlika. Naša pogosta slabost je, da izkušamo te višje stvari, nato pa vdani v usodo dopustimo, da znova preidejo. Nikoli se ne smete na ta način vdati v usodo, bodite uporni in si recite: "Ne bom dopustil, da to preide; ohranil bom to božansko uresničitev; jaz, božanski Jaz, jo bom ohranil". To je mogoče narediti. Je že bilo in mora biti opravljeno. Nekega dne bomo vsi uresničili naše božanske moči in se naučili kot trajno stvarnost ohranjati to zavest, ki jo običajno izkušamo le nekaj trenutkov. Zakaj torej tega ne bi naredili sedaj?

Če ste se torej prepoznali kot Ego, če si delite to življenje božanskega veselja, neizrekljive blaženosti, potem se odločite, da boste v njem tudi ostali. Ne vračajte se nazaj v temo izgnanstva. Zakaj pa bi se vračali v ta utesnjen obstoj v temni ječi, kar je življenje osebnosti, če lahko živite v sončni svetlobi božanskega življenja? Zakaj ne bi ostali v njem, delovali iz njega, živeli v njem?

4. Poglavje - Moči Ega

Ko smo se enkrat ustalili v spoznanju, da smo Ego, moramo spoznati moči, ki jih lahko uporabljamo kot Ego.

Prva med temi je ljubezen Ega, moč združenosti, Egov aspekt, ki ga v teozofskem izrazoslovju imenujemo Buddhi.

Del tragedije, ki se odvija, ko Ego-jevo zavest položimo v tri telesa in jo pograbimo njihova elementalna zavest, je ta, da začnemo občutiti samega sebe kot ločeno bitje, ki se giblje ločeno od sveta okoli nje. V trenutku, ko se povrnemo v Ego, ta utvara ločenosti izgine in spoznamo, kaj pomeni združenost. Čudež, ki se pri tem odvija, je v tem, da sami sebe še vedno prepoznavamo kot individualna bitja, pa se vendar sočasno nahajamo v življenju vsakega od naših soljudi, vsakega bitja. Mi smo življenje rastočih dreves, življenje v vodah morja, mi smo življenje v oblakih in sončnih žarkih, življenje v vseh stvareh. Takšna je Ego-jeva moč ljubezni, naša uresničitev združenosti na tem nivoju, ki je edina gonilna moč na Poti popolnosti. Nista volja ali misel tisti, ki nas ženeta na Pot proti božanski Združitvi, ampak je to le ljubezen. Ljubezen je uresničitev združenosti. In bolj ko uresničujemo združenost, bolj občutimo, kako lahko ljubimo vse naše soljudi, kako lahko lju-

bimo tudi sama drevesa in skale, bolj nas vleče v združitev z božanskim Življenjem, bolj nas magnetno vleče v združitev. Poskušajte občutiti to Egojevo moč, biti eno z vsemi stvarmi; poskušajte občutiti, kako se vaša zavest potaplja v večjo Zavest, dokler sama ne postane ta večja Zavest.

Najprej poskušajte občutiti svojo lastno zavest kot del zavesti Mojstra, kako se povsem izgubljate v Njem. O tej združenosti z Mojstrom ne razmišljajte, ampak jo občutite. Naj dejansko postane vaša stvar, tako da boste samega sebe občutili le kot del Njega. Ko ste to opravili, lahko z lahkoto čutite, kako je ta ljubezen edina gonilna moč na poti. Silovitost naše ljubezni in čaščenja Mojstra sta merilo našega občutenja enosti z Njim, ki mu omogoča, da nas vzame za Svoje učence.

Na isti način, vendar pa v precej večji meri, se naša zavest širi takrat, ko poskušamo občutiti našo združenost s samim velikim Bratstvom in ko poskušamo občutiti vsaj del osupljive združenosti te Zavesti, ki ima le eno samo Voljo, Voljo Samega Kralja, ki pa je vendar sestavljena iz številnih velikih Bitij. Ko lahko uresničimo združenost te Zavesti, nas tudi tu uresničitev znova potegne vanjo in nas poveže v eno z njo in vodi do prve od velikih Inicij. Ljubezen je kot magnet. Potegne in poveže nas v enost s tem kar ljubimo. In ko uspemo uresničiti Egojevo ljubezen in občutiti, kako se usmerja navzven proti vsem stvarjem, proti vsakemu bitju na tem širnem svetu, ne more, da nas ne bi privedla do cilja evolucije - združitve z Božanskim.

Ko to občutimo, lahko razumemo, kaj pomeni okultna maksima, "rasti, kakor raste cvetica". Ko cvetica občuti toploto sončnega žarka, se širi in v svojem koprnenju po sončnem žarku raste proti njemu. Ljubezen cvetice do sončnega žarka je tista, ki omogoča njeno rast. Tako je tudi ljubezen duše do božanskega Sončnega Žarka tista, ki omogoča rast duše. V tej rasti ni nikakršnega napora. To ni napenjanje ali rinjenje naprej, to je naravno povezovanje s tem, kar ljubimo. To je razlog, zakaj mora biti naša ljubezen vse-objemajoča, ne da bi karkoli izključevala, zakaj mora svobodno valovati navzven do vseh stvari, kajti božansko Življenje, ki ga iščemo, je v vseh

stvarih. Če jo namreč izključimo iz ene same stvari ali bitja, ki ga ločimo od samega sebe, izključimo božansko Življenje samo ter tako otežimo našo zavestno združenje z njim. Razmišljajte o Kristu kot Srcu te Združenosti vseh bitij, občutite Njegovo Ljubezen kot ljubezen, ki povezuje vse stvari. In z ljubeznijo do Njega boste začeli ljubiti vse stvari. Takrat boste začeli spoznavati, kako globoko resničen je Njegov lasten rek, da naredimo za Njega, ko karkoli naredimo za najmanjšega od naših bratov.

Še enkrat, ob uresnitvi te posebne Ego-jeve moči, ne gre zgolj za razmišljanje ali intelektualno pojmovanje ljubezni. To Ego-jevo ljubezen moramo občutiti, moramo postati ta ljubezen, nato pa se lahko na njenih krilih vzpnemo proti višjim stvarim. To je moč, ki se jo moramo naučiti uporabljati zavestno.

Volja Ega

Naslednja Ego-jeva moč, ki jo moramo spoznati kot našo lastno, je moč volje, tega, kar v teozofiji imenujemo Atma. Te resnično božanske moči ne smemo mešati s tisto slabotno stvarjo, ki jo imenujemo “volja” v vsakodnevnom življenju. Težko obstoja še kakšna beseda, ki bi bila bolj zlorabljena in napačno razumljena. Uporabljamo jo, ko bi dejansko radi rekli, da nekaj “hočemo” ali si “želimo”. O ljudeh govorimo, da imajo “šibko voljo”, pa čeprav ne obstaja nobena takšna stvar kot šibka volja. Govorimo o “neizpolnjeni volji”, pa čeprav mislimo le na neizpolnjene sebične želje. Kot smo že omenili, sta Coué in Baudouin uporabljala to besedo v zvezi z nestrpnim in divjim odporom, tako da je celo v enem od najbolj pomembnih del sodobne psihologije ta izraz nejasen.

Najprej moramo opustiti razširjeno predstavo, da volja opravlja stvari, da nekaj izpeljemo z naporom volje. Delovanje in izvrševanje ni funkcija volje, ampak povsem drugega Ego-jevega aspekta, ustvarjalne dejavnosti. Volja je Vladar, Kralj, ki pravi, “to bo opravljeno”, vendar pa stvari ne opravi On sam. Če govorimo v mejah psihologije, potem je volja moč ohranjanja

osredotočenosti zavesti na eno stvar in izključevanja vseh ostalih. Volja je torej izjemno spokojna, mirna, negibna moč; zgolj moč ohranjanja ene stvari in izključevanja vseh drugih. Vendar pa je to strahovita moč, še bolj zato, ker jo tako slabo razumemo.

Ne šibka volja, ampak nenadzorovana domišljija

To lahko razumemo najbolje, če analiziramo nekatere primere, pri katerih - če spregovorimo v običajnem jeziku - naša volja ni dovolj močna. Predstavljajte si, da ste se odločili vstati ob šesti uri zjutraj. Ko pride ta ura in vstanemo, se seveda počutimo zaspano in utrujeno. Če bi uporabili voljo na pravilen način, pri vstajanju ne bi imeli težav. Izključili bi vse ostalo in ne bi prišlo do boja. To, kar dejansko naredimo, je to, da naši ustvarjalni domišljiji dovolimo, da se poigrava s problemom vstajanja. Po eni strani si začnemo predstavljati, kako neprijetno in mrzlo bo, ko bomo vstali iz tople postelje, kako neprijetno bo oblačenje v temi. Po drugi strani, pa si predstavljamo, kako zelo prijetno bi bilo še naprej ležati ali pa ponovno zaspati v postelji. Tako ustvarimo podobe, ki seveda težijo k uresničitvi in k temu, da ostanemo v postelji. Ko se potem začnemo upirati, je ta upor le šibka stvar. In celo, če bi zmagali, smo si priredili povsem nepotreben boj, ki izčrpa življenjsko moč in bi se mu z lahkoto izognili, če bi le razumeli resnično funkcijo volje. S tem, ko nismo vstali, nismo izkazali šibke volje, ampak nenadzorovano domišljijo. Pravilna raba volje bi pomenila to, da smo ohranili ustvarjalno mišljenje ali domišljijo osredotočeno in v žarišču ene same predstave: vstajanja, in pri tem izključili vsako drugo misel. Na ta način ne bi dovolili domišljiji, da se poigrava s takšnimi mislimi kot je neprijetnost vstajanja in udobje ostajanja v postelji. Tako pri takojšnjem dvigu iz postelje ne bi izkusili nobene težave. Hamlet je dejansko izrazil globoko psihološko resnico, ko je rekel, da "prvoten odtonek odločitve požanje bled odtonek misli". Moč notranje volje je tista, ki ohranja zavest osredotočeno na eno stvar ter izključuje vsako predstavo, čutenje, osebo ali vpliv, ki bi jo lahko oviral ali nas zapeljal v stran.

Če podam še en primer: vsak od nas je praktično že izkusil neprijeten občutek, ki nas preplavi takrat, ko moramo skočiti ali se potopiti v vodo z velike višine. Odločimo se, da bomo skočili, vendar ko se dejansko znajdemo pred skokom, se potegnemo nazaj in verjetno mine kar precej časa, preden lahko, kakor rečemo, zberemo dovolj poguma, da bi stvar opravili. Kaj se pri tem dejansko dogaja, pa je to, da domišljiji dovolimo, da ustvari strašljivo podobo skoka, ki naj bi ga opravili in ki takega skoka ne priporoča. Ko smo enkrat ustvarili tako podobo, nas ta seveda ovira in skok v vodo povezuje s strahom, pa čeprav se je zdel pred tem privlačen. Izhod je zopet v tem, da ohranjamo voljo osredotočeno le na eno stvar: na skok, ki ga je potrebno opraviti, in da izključimo vsako misel, čutenje ali vpliv, ki bi nas lahko oviral. Nato odkrijemo, da pri sami stvari ni nikakršnih težav.

Uporaba volje v okultizmu

Ko vse to vnesemo v uporabo volje pri doseganju popolnosti, ki je naš cilj, takoj vidimo, zakaj smo tako pogosto neuspešni. Odločimo se, da bomo dosegli cilj, da bomo dosegli to, kar je naša duhovna usoda. Pri tem si začrtamo smer delovanja in določena načela ravnanja, ki se nam zdijo bistvena. Če sedaj lahko ohranimo voljo osredotočeno na ta edini namen in izključimo vse, kar bi ga oviralo, potem ne bomo izkušali nobenih težav, nobenega boja. Dejansko pa počnemo to, kar bom opisal v naslednjih vrsticah. Ko se ponudi priložnost, da bi izpeljali začrtano smer delovanja, za katero smo se odločili, si začenjamo predstavljati prednosti in pomanjkljivosti, prijetnosti ali neprijetnosti tega posebnega delovanja in z ustvarjanjem podob ali miselnih-oblik, kakor jih imenujemo, le-te še okrepimo s čutenjem ali željo, tako da nato postanejo, ko skušamo izpeljati naš prvoten namen, ovire na naši poti. Takrat se začne boj z vsemi temi spremljajočimi zli, trpinčenje samega sebe, izčrpavanje teles in nevarnost, da pri nalogi, ki smo si jo zastavili, ne bomo uspeli. Vse to ni le napačno, ampak tudi nepotrebno. Ko voljo uporabimo tako, kot bi jo morali uporabiti, ko ohranjamo zgolj naš namen in nič drugega, potem ne bo nikakršnih težav. Toda v trenutku,

ko dovolimo, da v našo zavest vstopi in da pritegne našo pozornost neka moteča misel ali vpliv, smo izgubljeni. Seveda moramo upoštevati okoliščine in pri tem uporabiti zdrav razum in premišljeno presojo, vendar pa ne smemo dovoliti tujim vplivom, da bi nas odvrnili od naše smeri delovanja.

Poskušajte torej uresničiti to voljo v sebi, glejte, kako napolnjuje vašo zavest kot zaslepljujoča bela svetloba. Občutite, da je nepremagljiva in da ima moč, da ohranja kateri koli namen, dokler ga ne dosežemo. Ko enkrat občutimo in uresničimo to resnično moč volje, ne bomo nikoli več govorili o šibki volji! To je dejansko božanska moč. In dokler ne razumemo njene funkcije in pomena v našem življenju, ne moremo doseči naše usode.

Uporabite torej to moč volje za ohranjanje enega samega in zgolj tega namena v vaši zavesti: doseganje popolnosti zaradi sveta. To bi morala biti vaša edina vsrkavajoča in prevladujoča strast, ki je prav nič ne bi smelo ovirati. Ne mislite, da je to sebična želja; dokler razmišljate na ta način, še niste vstopili v svet Ega in še niste spoznali, kaj pomeni združenost. Šele ko razumemo, šele ko vemo, da je celotna kreacija ena sama, povsem in neuničljivo ena sama, lahko spoznamo, da ne more obstajati takšna stvar kot je individualna osvoboditev. Osvoboditev ali popolnost pomeni združitev z božanskim Življenjem, ki je v vseh stvareh. Zato ne more biti nikoli individualna, ne more biti namenjena le nekaterim izbrancem. Dosežek katerega koli posameznika je dosežek vseh. Ko neko človeško bitje doseže Adeptstvo, z njim doseže zmagoslavje celotno človeštvo, celotna kreacija. Na ta način se oblikuje nov akord, ki zopet poveže človeštvo z Bogom, rodi se nova moč, ki privzdigne breme trpljenja sveta. Ko si v Dantejevi *Divina Comedia* (Božanski komediji) duša prisluži odhod iz Vic in vstop v Raj, celotna Gora Vic drhti od veselja. In to je dobesedno tako. Dosežek katerega koli človeškega bitja je veselje za celotno kreacijo in ni nikoli le individualni dosežek. Želja po popolnosti je želja po tem, da bi se odrekli utvari ločenega jaz-a zaradi stvarnosti univerzalnega življenja, zaradi česar se sebičnost in popolnost medsebojno izključujeta.

Poskušajte torej uporabiti to resnično božansko moč, ki jo ima vsak od nas, za največjega od vseh namenov in ohranite zavest osredotočeno na idejo o popolnosti. Naj obvladuje vse, kar počnete. Na začetku bo to morda naporno in boste morda, ob ohranjanju osredotočenosti vaše zavesti na višje stvari, težko opravljali svoje običajno delo, vendar pa bo to kmalu postala navada, tako da bo volja po popolnosti postala trajno ozadje, na katero bo uvezen vzorec vsakodnevnega življenja.

Mi smo Pot

Obstaja občutek, da smo že v tem trenutku popolni in božanski. Stvarni jaz, stvarno bitje, ni prehodno in stalno menjajoči se preblisk, ki ga imenujemo sedanjost, ampak zajema tudi vašo celotno preteklost in vašo celotno prihodnost. Je celovito bitje, v katerega je zajet njegov celoten cikel evolucije. Zato smo tako primitivni kot popolni človek. In to, po čemer stremimo, nam dejansko že pripada. Skrivnost evolucije je, da postanemo to, kar smo. Šele tedaj lahko razumemo pomen neke druge, precej uporabljene okultne maksime, in sicer, da “moramo mi sami postati Pot”. To je tako popolnoma res, pa vendar dostopno spoznanju šele tedaj, ko v naši Ego-jevi zavesti zagledamo cilj, namen popolnosti, pridobitev Adeptstva, ne kot neko oddaljeno, tujo stvar, ki se ji moramo približati od zunaj, ampak kot našo lastno notranjo božanskost, kot naš lastni, najbolj notranji Jaz. Ko na tak način spoznamo, kaj pomeni to, da mi sami postanemo Pot, vemo tudi to, da ne more znova priti med nas in naš cilj nič na tem svetu. Mi smo ga videli in postali eno z njim. To je tako, kot da bi videli našo lastno božanskost in kot da bi bil cilj v jedru našega lastnega bitja. Pot popolnosti tedaj postane izpopolnjevanje naše lastne božanskosti.

Moč ustvarjalnega mišljenja

Potem ko smo spoznali Ego-jevi moči ljubezni in volje, moramo odkriti njegovo tretjo veliko moč, moč ustvarjalnega mišljenja ali, kakor jo

imenujemo v teozofiji, Manas. Naše mišljenje je manifestacija Boga Svetega Duha, tako kot je volja manifestacija Očeta in Ljubezen manifestacija Sina. Bog Sveti Duh je Bog v ustvarjalnem delovanju, Bog Ustvarjalec. In ko v nas spoznamo to moč, občutimo, da nas navdihuje, poseduje brezmejno ustvarjalno spretnost, moč ustvarjati stvari. Le mišljenje v nas je tisto, ki deluje, le mišljenje je tisto, ki ustvarja in izpeljuje odredbe volje. Če je volja Kralj, potem je mišljenje Ministrski predsednik. In delovanje našega ustvarjalnega mišljenja bi morala vedno usmerjati volja. Njegova moč ustvarjanja se zdi neomejena. Ko jo enkrat spoznamo, vemo, da lahko kot Ego “opravimo vse stvari”. Takrat v naši notranjosti občutimo brezmejno ustvarjalno energijo, da izpeljemo katero koli stvar, ki jo odredi volja. In šele, ko ta tretja moč, ustvarjalno mišljenje ali domišljija, opravlja svoje delo, lahko sledi uresničitev v dejanju. To je razlog, zakaj je njegova moč za človeka tako nevarna, dokler ne razume, da jo mora usmerjati zavestno. Kajti, če pri tem ne uspe, jo bo usmerjala njegova nižja narava, on pa bo postal njen suženj.

Uporaba treh moči

To so tri Ego-jeve moči, ali bolje, njegova tridelna moč, kajti ti trije aspekti so eno, resnično trojica. Sedaj ko smo spoznali te tri moči in občutili njihovo uporabnost v velikem delu, jih poskušajmo v nadaljevanju uporabiti sočasno, tako kot to pritiče združenosti. Uporabite voljo, da ohranite namen popolnosti zaradi sveta; uporabite ljubezen, da bi postali eno s tem namenom in da vas potegne vanj; uporabite mišljenje, da ga ustvarite in izpeljete. Šele ko te tri moči uporabimo skupaj, lahko sledi rezultat. Vendar pa potem ni ničesar, kar ne bi mogli doseči, kajti Ego-jeva moč je božanska in zato brezmejna.

To ni stvar, ki naj bi jo opravljali le priložnostno, ampak bi morala postati običajna dejavnost, nenehna, ne glede na to, kaj počnemo. To je tisto, kar je bolj kot karkoli drugo skrivnost duhovnega dosežka: ko smo enkrat spo-

znali samega sebe kot Ego in se zavedli naših moči kot takih, se ne bi smeli znova umakniti v brazde običajne telesne zavesti, ampak bi morali ohraniti nivo, ki smo ga dosegli, pa čeprav se na začetku zdi, kot da je za kaj takega potreben nadčloveški napor. Zemljevid našega duhovnega življenja prepogosto kaže le nepretrgan niz vzponov in padcev. Da dosežemo neko vzvišeno duhovno višino le zato, da bi v naslednjem trenutku zopet padli nazaj na star nivo. Če hočemo kaj doseči, potem si kaj takega ne bi smeli dovoliti. Ko se pojavijo redki trenutki duhovnega zanosa in spoznanja, bi se jih morali oprijeti s skrajno vztrajnostjo ter ohraniti nivo, ki smo ga dosegli, ne glede na katero koli in vsako stvar. V prvih dnevih to lahko predstavlja mučen napor, ki pa kmalu postane navada, mi pa se naučimo opravljati svoje običajno delo z našega na novo zastavljenega nivoja. Navsezadnje to ni nič drugega kot naš resnični dom, v katerem živimo že sedaj. To ni neko tuje stanje, v katerega skušamo vstopiti, ampak naš lasten božanski dom, na katerega smo za nekaj časa pozabili.

5. Poglavje - Povratek iz izgnanstva

Ko smo se enkrat uresničili kot Ego, lahko pogledamo navzdol na tri telesa in se odločimo, da bodo naši služabniki v treh svetovih utvare in nič več. Ne spustimo se znova v njih; ne vpletimo se znova v te svetove utvare; ne istovetimo se znova s tremi telesi ali dovolimo elementalni zavesti, da bi se polastila Ego-jeve zavesti in jo nadvladala. Ostati moramo na našem gorskem vrhu. Pred seboj moramo imeti neomejen pogled na življenje in delovati, misliti in čutiti od tam. To je mogoče in to moramo narediti.

Razmišljajte o vaših treh telesih s tega gorskega vrha. Poglejte na vaše mentalno telo, očistite ga jalovosti običajnih miselnih-podob in od znotraj v njem ustvarite tisto silovito miselno-obliko popolnosti zaradi sveta. To stalno ohranjajte z nekim delcem vaše volje in ne dovolite, da bi se kdaj koli raztopila, kajti to je miselna-oblika, ki bo odslej vladala vašemu vsakodnev- nemu življenju. Ohranjajte takšno mentalno telo in mu naročite, da odslej, ne glede na zunanje skušnjave, brez vašega dovoljenja ne bo ustvarjalo nobenih miselnih-podob, nobenih miselnih-oblik.

Nato znova pogledjte navzdol na vaše telo želja. Odločite se, da bo ostalo tako, kot ste ga videli; kako ga od znotraj oživljajo čustva Jaz-a. Preplavite ga

z ljubeznijo do vseh bitij, s predanostjo, s sočutjem, z duhovnim strem-
ljenjem. Opazujte, kako ta čutenja žarčijo iz jedra tega telesa in kako drhti
v tem novem utripu življenja. Odločite se, da vašemu astralnemu telesu ne
boste nikoli več dovolili, da bi nanj vplivalo karkoli od zunaj.

Nato se ozrite na vaše eterično in fizično telo ter se odločite, da bosta odslej
tudi ti dve telesi le nosilca volje. Opazujte, kako se ta volja izraža skozi telo.
Opazujte, kako navzdol v fizično telo valuje božanska energija Jaz-a in ob-
čutite, kako se to telo obnavlja od znotraj. To je resnica prerojenja fizičnega
telesa. Ko ga uresničimo kot nosilec Atme, se obnovi, postane zdravo in
močno, osvobojeno boleznim, osvobojeno vseh težav, ki jih je imelo, dokler
je bilo le del fizičnega sveta. Osvobodite ga teh okov; mora biti v tem svetu,
vendar ne od tega sveta. Njegova najbolj tesna vez bi morala biti vez z Jaz-
om in ne s svetom. Vsa vaša telesa bi se morala podrediti Jaz-u in skozi njih
bi morale žarčiti moči Jaz-a. Iz njih ustvarite popolne kanale za tri velike
moči Ega, vendar pa se nikoli ne vpletite v njih, stalno ostajajte na svojem
gorskem vrhu in od tam glejte na nižje svetove.

Na ta način bo vaše življenje postalo božansko srečno. Na ta način bodo
izginile vse vaše težave, kajti kako naj obstaja neskladje, če ste samega sebe
uresničili kot božanskega? Zato odslej naprej, ko se dogodijo iste stvari, ki
so vam prej povzročale toliko težav in trpljenja, ker ste si dovolili istovetenje
s telesi, samega sebe prepoznavajte kot Ego, pa ne bo obstajal nikakršen
boj. Sedaj ste ustvarili misel popolnosti, ki obvladuje vaše telo uma. Zato
vas nič ne more begati, kajti obstoja zakon, da mentalno telo ne moreta ob-
vladovati dve miselni-podobni sočasno. Naše običajno delo lahko oprav-
ljamo tudi, ko ohranjamo to mentalno podobo popolnosti. Ta miselna-ob-
lika bo prevladovala, tako da se telesa uma ne bo mogla polastiti in ga obli-
kovati v obliko, ki je ne želimo, nobena stvar.

Zato si zapomnite, da morate živeti od znotraj; da ne smete nikoli več do-
voliti vašim telesom, da bi se polastila vaše zavesti in zamračila poznavanje
Jaz-a. Odločite se, da ste se vi, duša, vrnili v svoj božanski dom in da boste
tam tudi ostali. Ne delajte več te napake, da bi si dovolili povratek na nivo,

kateremu ne pripadate. Ne bojte se samega sebe imenovati božanski. To ni domišljavost, to nikoli ne more biti ponos, kajti ponos je ločenost. Ko se enkrat prepoznamo kot Ego, čutimo, da smo se raztopili v morju zavesti, vemo, da smo eno s to širno, vse-objemajočo zavestjo, tako da postane smešna že sama misel na ločenost. Varni smo pred to utvaro, kajti vemo, da, ne glede na to, kaj počnemo, delujemo iz samega sebe. Da je, ko čutimo, mislimo in delujemo, življenje Jaz-a tisto, ki skozi nas kot kanal valuje v svet.

V tej zavesti se prepoznavamo tudi kot eno z Mojstrom, si delimo blaženost Njegove Prisotnosti. In v Njegovi Prisotnosti postane vse lahko. V Njegovi Prisotnosti ne more obstajati nobena želja, razen želja po tem, da bi se mu bolj približali. V Njegovi Prisotnosti ni mogoče početi malenkostne, grde stvari, ki smo jih počeli v preteklosti. Lahko si le prizadevamo postati enako veliki kot je On, veliki v našem zamahu čutenja in mišljenja, ki sta božanska tako kot je božanski On.

Tako je pot Ega pot Inicijacije. Inicijacija pa pomeni trajno ponovno združenje zavesti, ki se je inkarnirala v in istovetila s telesi, s starševsko zavestjo, na katero je pozabila. To je začetek novega življenja; zavestnega življenja kot Ego, navzlic delovanju skozi tri telesa.

Usposobljenosti za Inicijacijo so podane na različne načine, vendar pa bomo, ko bomo uspeli pridobiti Ego-jevo zavest kot trajno, nujno pridobili tudi druge usposobljenosti. Ego-jeva zavest prinaša sposobnost Razlikovanja, kajti iz sveta Ega vidimo življenje v pravi luči. Ego-jeva zavest prinaša Brez-željnost, kajti, ko se inkarnirana zavest razplete iz teles, ki so jo obvladovala, telesa ne sledijo več lastnim željam, ampak volji Ega. Ego-jeva zavest pomeni Dobro Ravnanje, saj naše ravnanje ni več ravnanje zavesti, ki so jo zaslužjila telesa, ampak ravnanje Ega samega, kar pa je nujno dobro ravnanje. Ego-jeva zavest pomeni Ljubezen v njenem najširšem pomenu, kajti svet Ega je svet Združenosti. In Ego-jeve zavesti se ne moremo dotakniti, ne da bi čutili, da smo eno z vsem, kar obstaja.

Poleg dejstva, da nas izkušanje prisotnosti Ega vodi do neposrednega cilja naše evolucije, ki je Iniciacija, pa slednja prinaša tudi lastno poplačilo, saj tistemu, ki si jo pridobi, podarja globoko in trajno veselje, moč in mir; to pa je tisto, kar pomeni začetek novega življenja.

To uresničitev lahko dosežemo vsi; vsi lahko zahtevamo to, kar smo. To ni nekaj tujega, nekaj izven nas samih, nekaj, kar moramo osvojiti. Vse, kar moramo storiti, je le to, da vstopimo v svet, kateremu pripadamo, da zahtevamo to, kar resnično smo.

Poskušamo se torej veseliti naše lastne božanskosti, zahtevajmo božansko rojstvo, ki nam pripada, ter se odločimo, da se bomo vrnili v svojo rojstno deželo, iz katere smo bili številne tisoče let izgnani v te svetove teme in trpljenja. In naj nas pri tem spremlja blagoslov Mojstrov, katerim služimo. Naj nas varuje in ščiti Njihova ljubezen, dokler ne bomo tudi mi stali tam, kjer stojijo Oni, dokler na bomo tudi mi postali Popolni Ljudje.

Zaključek

Raziskovanje sveta iz zavesti, ki je večini od nas le malo znana, je za tistega, ki naj bi samega sebe spoznal takega, kot resnično je, kot Ego, ki živi v svojem lastnem svetu in uporablja tri telesa kot nosilce svoje zavesti, ne pa da bi telesa uporabljala njega, nujnost. Dejansko je mistično popotovanje, ki je opisano na predhodnih straneh, vadba, ki bi jo morali izvajati vsi stremeči vse dotlej, dokler se ne izpopolnijo do te mere, da lahko stalno ohranjajo Ego-jevo zavest. Ideal te vadbe je ta, da bi morali, potem ko smo enkrat dosegli nivo Ega, na njem tudi ostati in se upreti temu, da bi nas zopet potegnili v stare brazde suženjstva telesom. Nekateri bodo v tem uspeli že prvič, drugi se morda ne bodo zavedli nekega vznemirjenja ali težave in bodo zdrsnili nazaj v staro držo, še preden bi se lahko pred tem zavarovali. V obeh primerih pa je redno izvajanje zavesti Ega nujnost. V prvem primeru zato, da bi ohranili pridobljeno; v drugem zato, da bi znova vzpostavili to, kar je bilo izgubljeno.

Ker je bilo v predhodnih poglavjih potrebno na različnih mestih podati dokaj obširno razlago, so mogoče tisti, ki so si želeli to poizkusiti tudi v praksi, dejanski duhovni vadbi le težko sledili. Zato bo morda dobro, če kot poskusno pot v iskanju Ego-jeve zavesti ponovimo glavne točke vadbe.

Vedeti bi morali, da obstajajo številni načini za doseganje tega istega cilja, da pa se je ta, ki je opisan v tej knjižici, izkazal za koristnega v številnih primerih in primerneza za ljudi zelo različnih narav. Jaz bi ga raje imenoval vadba kot pa meditacija, pa čeprav bi morala biti vsaka meditacija tudi vadba. Če jo izvaja skupina oseb, potem bo morda koristno, če bo eden izmed prisotnih tiho nakazoval stopnje vadbe, tako da se bodo napori odvijali istočasno. Četudi je v vseh meditacijah udobje fizičnega telesa bolj pomembno kot pa prizadevanje po nekem neobičajnem vzhodnjaškem položaju, pa je vseeno dobro, če poiščemo kraj, na katerem ne bo prihajalo do motenj in bo zagotovljen mir.

Ego meditacija

Če se vadba odvija v skupini, začnite z razmišljanjem o združenosti skupine in poskušajte občutiti to združenost.

Nato razmišljajte o nekem visokem idealu, po možnosti o enem izmed Mojstrov Modrosti in poskušajte občutiti ljubezen in predanost do Njega.

Sedaj razmišljajte o fizičnem telesu in ga obravnavajte kot vašega služabnika v fizičnem svetu. Občutite ga kot zdravega in močnega ter oživiljenega od znotraj.

Umaknite jedro zavesti iz fizičnega in eteričnega telesa ter poglejte na astralno telo. Očistite ga vseh prehodnih čustev in želja ter skozenj izlijte višja čustva. Občutite ljubezen do vseh bitij, predanost do Najvišjega, duhovne težnje in sočutje do vseh, ki trpijo. Naj ta čustva vztrajno žarčijo iz astralnega telesa.

Umaknite jedro zavesti iz astralnega telesa in poglejte na mentalno telo. Očistite ga vseh miselnih-oblik in podob ter skozi njega izlijte svetlobo višjega uma. Naj ta žarči iz vašega mentalnega telesa.

Nato v njem ustvarite podobo samega sebe kot popolnega človeka; popolnega v ljubezni, volji in mišljenju ter napolnite s to podobo mentalno telo.

Umaknite jedro zavesti tudi iz mentalnega telesa in občutite tri telesa kot popolnoma nadzorovane instrumente za moči Ega.

Sedaj uresničite samega sebe kot Ego. Pripeljite vašo zavest nazaj vanj in prepoznajte, da ste vi ta Ego, ki živi v svojem lastnem svetu veselja in lepote. Občutite veselje in svobodo ter opazujte sijaj vašega lastnega sveta; prepoznajte, da je to vaš resnični dom.

Nadalje uresničite moči Ega. Najprej moč ljubezni združenosti z vsemi stvarmi.

Občutite združenost z Mojstrom. Poskušajte občutiti, da ste del Njegove zavesti.

Sedaj poskušajte občutiti še združenost Bratstva. Občutite to mogočno Zavest, kako prepaja celoten svet in prepoznajte, da je vse v Njej eno, popolnoma eno.

Nato občutite združenost z vsem, kar živi, z vso Naravo, s celotnim človeštvom. Občutite ljubezen do vseh bitij ter kako se vaša zavest raztaplja v univerzalni zavesti.

Občutite blaženost te združenosti in kako nošeni od te ljubezni dosegate srce stvari, ljubezen Krista. Občutite samega sebe kot del Njegovega življenja in Njegove ljubezni.

Sedaj uresničite Ego-jevo voljo, Atmo. Občutite kako napolnjuje vašo zavest kot predirljiva svetloba ter občutite, da je njena moč neustavljiva.

Uporabite voljo, da bi videli le en namen, ki je “popolnost zaradi sveta”, ter izključite vse druge stvari. Napolnite celotno zavest s tem edinim namenom, dokler ne postanete sami ta namen.

Nadalje uresničite ustvarjalno energijo Ega, Manas. Občutite to brezmejno energijo in jo uporabite za ustvarjanje predstave o popolnosti. Napolnite jo z ustvarjalno močjo, tako da se bo morala uresničiti.

Nato uporabite te tri moči skupaj; voljo zato, da bi videli edini namen (popolnost zaradi sveta), ljubezen zato, da bi vas potegnili vanj in naredila za eno z njim, ter mišljenje, da bi ga ustvarili in izpeljali. To počnite ves dan.

Sedaj še enkrat uresničite samega sebe kot Ego. Poskušajte videti lepoto vašega lastnega sveta, svojo lastno lepoto v tem svetu in se odločite, da boste ohranili to stanje Ego-jeve zavesti ne glede na to, kar se vam lahko zgodi skozi dan.

Poglejte nazaj na tri telesa, vendar se še ne spustite v njih.

Najprej na mentalno telo. Skozi njega izlijte svetlobo višjega uma in še enkrat ustvarite v njem podobo samega sebe kot popolnega človeka.

Nato pogledjte navzdol na čustveno telo in skozenj prelijte čustva Ega, ljubezen do vseh bitij, predanost do najvišjega, sočutje do vseh, ki trpijo, in duhovno stremenje. Naj ta čustva ves čas vztrajno žarčijo iz njega.

Končno pogledjte nazaj na eterično in fizično telo. Vidite ju kot izraz volje, Atme, s hotenjem, da bi bila zdrava in močna ter da bi od znotraj izžarevala življenjsko moč - prerodite ju.

Ohranite tri telesa kot popolne kanale za moči Ega, tako da bodo njegove moči žarčile skozi njih.

Vedno in v vseh okoliščinah prepoznavajte samega sebe kot Ego ter brez prekinitve ohranjajte stanje Ego-jeve zavesti.

Na koncu pošljite navzven duhovni blagoslov na svet okoli vas ter tako izlijte moči, ki ste jih uresničili.

Ob zaključevanju vadbe se ne vrnite takoj v običajno telesno zavest, ampak poskušajte ohraniti Ego-jevo zavest skozi celoten dan, tako da bo tudi med opravljanjem vaših običajnih stvari vsakodnevnega življenja del vaše pozornosti vedno osredotočen v njej.

Gods in Exile

By
J. J. van der Leeuw, LL. D.

Author of "*The Fire of Creation*"
and other works

The THEOSOPHICAL PRESS
826 OAKDALE AVENUE · CHICAGO

J. J. Van der Leeuw se je rodil 26. avgusta 1893. Študiral je pravo in diplomiral z nalogo "Praktični idealizem". Še za časa študija je ustanovil organizacijo Practical Idealism Association in začel objavljati revijo *Regeneration*, nato pa na univerzi v Leydenu doktoriral iz književnosti. Leta 1914 se je pridružil Teozofskemu društvu in

postal tudi član njegovega notranjega kroga, leta 1921 pa še duhovnik Liberalne Katoliške Cerkve in dobil Subba Rowovo medaljo za svojo knjigo *The Fire of Creation*, klasično teozofsko delo. Poleg te je objavil še: *A Dramatic History of the Christian Faith*, *The Conquest of Illusion* in *Gods in Exile*.

Leta 1930 je postal generalni tajnik Nizozemske sekcije Teozofskega društva, vendar pa po dveh letih zapustil ta položaj zaradi slabega zdravja in potem, ko je leta 1931 objavil pomemben članek pod naslovom *Revelation or Realization: The Conflict in Theosophy*. Ta članek je pomemben teozofski document, v katerem avtor obravnava predmet razodetij v Teozofskem društvu in kako je to vprašanje povzročilo krize, ki se vlečejo do današnjih dni in so razlog za slabo stanje v teozofskih organizacijah.

Po teh dogodkih se je preselil v Združene Države in deloval kot univerzitetni profesor in se posvečal operativnemu delu vzgoje otrok, v okviru New Education Fellowship. Veliko je potoval in prijateljeval s Krishnamurtijem. Leta 1934 je med enim od letov z letalom, ki ga je sam pilotiral, nekje nad Afriko zašel v peščeni vihar ter doživel nesrečo, ki je ni preživel. Van der Leeuwove knjige so pogosto izbor predavanj, ki jih je podajal študentom, željnih poznavanja pomena in delovanja Tretje Osebe Božanske Trojice, Svetega Duha, Ognja Kreacije, Življenjskega Ritma, Božanskega Rituala, Dinamičnega Vesolja, Božanske Alkemije, Božanskega Uma, Navdiha, Mahachohana, Gospoda Sedmih Žarkov, Materinstva Boga.